

Subjekt – jeho funkce

V mém pojetí je hlavní funkcí (hlavním výkonem, hlavní ‚činností‘) subjektu založení, udržování a garance vnitřní integrity nějakého (pravého) jsoucna. Každé (pravé) jsoucno je tedy jednak závislé na svém subjektu jakožto zdrojem integrity všech jeho „výkonů“ a „působení“, ale na druhé straně si každé (pravé) jsoucno musí svůj subjekt vytvořit (ustavit) a udržovat (nadále o něj pečovat). To sice zdánlivě vypadá jako protimluv, ale má to jistý dobrý smysl. Jde totiž o to, že žádné pravé jsoucno nemůže svůj subjekt (celý) vytvořit, protože každé pravé jsoucno musí být (a nemůže nebýt) spoluvytvořeno na samém počátku (ale i v dalším) ‚odjinud‘, tj. ze ‚strany‘ ryzí nepředmětnosti jistým ‚aktem‘, jehož sám subjekt ještě není schopen, neboť ještě „neexistuje“ jako aktuschopný, ale tento nezbytný jej samotný spoluzakládající akt mu musí být „přisvojen“, musí mu být „započítán“ (biblicky „započten“) jako akt (jeho) víry (proto se v podobném smyslu o víře mluví jako o „daru“). Právě v tomto smyslu je veškerá aktivita subjektu zakozvena v „budoucnosti“, odkud ‚přichází‘ vše nové.

(Praha, 190226-5.)